

siddet i Nyborg Straffeanstalt“. I en af Anstalten til Kriminal- og Politiretten her i København afgivet Forholdsattest om Fangen hedder det: „Han var et i fremtrædende Grad degenereret Individ, Typen paa en — for at bruge hans egne Udtryk — „københavnsk Bisse og Luderkarl“. Hans Anlæg, hans Opdragelse og det Liv, han har levet, har præget ham saa dybt, at han, skønt han ikke er uden en vis Forstaaelse, aldrig vil kunne rette sig. Bag hans til Tider ganske ubeherskede og som Regel meget grove Uvornhed fandtes en vis med forsoren Gemytlighed forenet Godmodighed, der i Forening med hans Flid og Lærelyst ved Arbejdet bevirkede, at Anstaltens Funktionærer til Trods for alle de Kvaler, han voldte, ikke kunde andet end føle en vis — ynkende — Sympati overfor ham“.

Det er altsaa den anden Fange, hvis Modstand Overbetjenten var nødt til at overvinde, da han satte sig til Modværge. Det er for øvrigt den samme Fange, der omtales i Mindretallets Betænkning Sp. 4112, og ved den omtalte Lejlighed, da Overbetjenten ikke var til Stede, maatte der ikke mindre end 4 Betjente til for at overmande Fangen og bære ham bort, saaledes som Mindretallet jo for øvrigt har skildret.

Jeg kommer nu til den sidste af de Fanger, der er Tale om, nemlig Fange Nr. 130. Det er den senere under Navn af „Gulvskrubbemorderen“ saa sørgeligt berømte Fange; det var ham, der slog en Mand ihjel med en Gulvskrubbe. Om ham udtaler Anstaltens Inspektør, at han var „en degenereret Forbryder, der senere er indsat i Horsens Tugthus for Mord“ — altsaa netop dette „Gulvskrubbemord“. Om denne Fange, der anses for en meget farlig Forbryder, skal jeg i øvrigt oplyse, at han straffedes i 1913 med 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Tyveri, i 1914 med 1 Aars Forbedringshusarbejde for Indbrudstyveri — den Straf blev afsonet i Nyborg Straffeanstalt — og i 1915 med 15 Aars Tugthusarbejde for dette saakaldte „Gulvskrubbemord“ i Forbindelse med Vold mod Politiet og Tyveri. Han er altsaa nu endt i Horsens Tugthus. Om denne Fanges Meriter under hans forskellige Fængselsophold skal jeg dernæst oplyse, at han har 1) under Arrestopholdet i en Provinsarrest overfaldet Arrestforvareren, 2) i Københavns Arrest overfaldet en Arrestbetjent og maattet overmandes og 3) i Horsens Tugthus forsøgt at overfalde en Fængselsbetjent efter at have spyttet ham i Ansigtet.

For det fjerde var han under Opholdet i Nyborg Straffeanstalt blevet ustyrlig og skulde have Spændetroje paa; han havde væbnet sig med et Kasteskaft og en emaillet Natpotte, og først efter at han flere Gange havde slaaget efter Overbetjenten med Natpotten, sprang Overbetjenten ind paa Fangen og greb ham i Halsen. Dette fremgaa af Akterne Side 24 og Inspektørens Erklæring.

De Oplysninger, jeg her har meddelt om disse Fanger, findes dels i Akterne, dels har jeg indhentet dem paa anden Maade, hvad jeg har anset for rigtigt, fordi det til Belysning af Mindretallets Paastand om, at der begaaes Overgreb mod Fangerne, synes mig af meget stor Betydning at kende disse Fangers nærmere Beskaffenhed. Jeg mener, at dette har betydelig Interesse, naar der rettes Angreb mod Fængselsledelsen for at have taget disse Fanger paa den Maade, den har, altsaa overfor en Beskyldning om, at det er in confesso, at „man behandler Fangerne med „Kværkning““.

Jeg har allerede omtalt, at det er ganske urigtigt, naar Modparten siger, at det er in confesso, at flere Fanger er blevet kværket. Det drejer sig, som sagt, kun om disse 3 Tilfælde. Jeg vil gerne anføre, hvad Inspektøren i sin Forklaring under Sagen siger om Fremgangsmaaden ved denne Kværkning. Han siger, at den ikke med Rette kan karakteriseres som „Kværkning“ (i Gaaseøjne), og jeg tør heller ikke benægte, at der kan gøres Forskel mellem „Halsgreb“ og egentlig „Kværkning“. Byfogeden har under Sagen afæsket Kredslægen en Erklæring angaaende disse 3 Tilfælde af Kværkning. Men dette, at Kværkning baade i Byfogedens Spørgsmaal til Kredslægen og i Kredslægens Svar sættes i Gaaseøjne, synes mig at vise, at der sigtes til et snævrere Begreb, der er Udtryk for et bestemt, om jeg saa maa sige, teknisk Greb. Og det er det, der beskrives af Kredslægen.

Det maa dernæst vel erindres, at Overbetjenten — der ikke et eneste Sted i sin Forklaring bruger Ordene „Kværkning“ og „kværke“, men som hele Tiden taler om at gribe Fangen „i“ Halsen, han siger end ikke „om“ Halsen — aldeles ikke ses at have faaet forelagt Kredslægens Erklæring, hvori „Kværkning“ beskrives.

Hvad nu endelig selve Kredslægens Erklæring angaar, saa vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om den. Den lyder for det første paa, at det „ikke kan benægtes, at Kværkning kan medføre Fare“. Han siger ikke, at den absolut medfører